

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Qualis sit status damnationis reproborum Angelorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Monet etiam S. Th. a. 4. ad 1. quòd, quamvis cuilibet hominum angelus aliquis ad custodiam deputetur, Christum Dominum tamen nullum habuisse Angelum custodem, eò, quòd non indigeret tali custodià, cum esset impeccabilis, & ipse potius angelorum custos dici deberet.

Innumera verò sunt beatorum illorum spirituum erga animas custodiae suae concreditas officia: arcent demones, Tob. 12. increpant peccatores, Iudic. 2. docent & instruunt, Dan. 9. consolantur in afflictionibus, Tob. 5. addunt animum & subministrant vires, 3. Reg. 19. offerunt preces; Apoc. 8. denique animas iustorum è corpore migrantes ad beatorum sedem deferunt, Luc. 16.

Cum igitur tot, & tanta sint angelorum beatorum in homines beneficia, sic vicissim hominum erga illos officia aliqua merito requiruntur, quae paucis verbis complectitur S. Bern. ser. 12. in Pl. 90. vbi explicans haec verba *Angelus suis Deus mandavit de te; Quanta, inquit, debet tibi hoc verbum inferre reuerentiam, afferre deuotionem, conferre fiduciam. Reuerentiam pro praesentia, deuotionem pro beneuolentia, fiduciam pro custodia: Verum de his fufius in tract. seq. cum de sanctorum veneratione & inuocatione agemus.*

SECTIO IV.

Qualis sit status damnationis reproborum Angelorum.

Certum est 1. angelos praeuaricatores statim post peccatum suum è caelo esse deturbatos, vt dicitur Apoc. 12. *Neque locus inuentus est eorum amplius in caelo; & in infernum detruos, vt constat ex epist. 2. S. Petri c. 2. Deus peccantibus angelis non pepercit, sed rudentibus inferni detractos in tartarum tradidit cruciandos: Quod quamuis ita sit, nihilominus demones non semper in inferno desineri, sed aliquando Dei permissu inter homines super*

scilicet

terram vagari constat ex varijs scripturæ locis, vt S. Luc. 8. vbi plurimi dæmones à Christo ex vnius hominis corpore eiekti, rogauerunt eum, ne illis imperaret, vt in abyssum irent, sed in porcos ingredi permitteret: vnde S. Thom. q. 64. a. 4. recte docet, duplicem locum pœnalem dæmonibus à Deo assignatum esse; vnum quidem ratione culpæ suæ, & hic est infernus; alium verò ratione exercitationis humana, & hic est aër caliginosus terræ vicinus, in quo permissum est eis vagari, vt tentare, sicque exercere possint homines: cum autem vsque ad extremum iudicij diem exercitatio illa durare debeat, ideo ad illud vsque tempus (vt ait S. Doctor) & angeli mali nobiscum hic versantur, vt impugnent, & boni, vt subsidio sint; post illum verò diem omnes mali tam angeli, quam homines in inferno per æternitatem detinebuntur, boni verò in cœlo manebunt.

Certum est 2. vt docet S. Thom. art. 3. dæmones esse doloris capaces, & susceptibiles, non quidem illius doloris, qui est passio appetitus sensitivi, & percipitur organo corporeo; sed doloris pure spiritualis, qui (vt explicat idem S. Doctor) est quidam simplex actus voluntatis, quo refugit, & auersatur aliquid tanquam sibi contrarium, & nociuum, vt mox explicabitur.

Cum hæc igitur certa sint, difficultas est, an dæmones ab igne inferni torqueantur. Pro cuius resolutione

Dicendum est 1. ignem inferni, qui corporeus est ac materialis, à diuina iustitia tanquam instrumentum assumi ad puniendos dæmones, hosque proinde illo igne torqueri.

Ac in primis, quod ignis ille corporeus sit, ac materialis in dubium reuocare non licet, eum & scripturæ, & Patres hoc expressè asserant; vnde S. Greg. Papa lib. 4. dialog. cap. 29. hoc tanquam certum proponit, & de quo nulli ambigere liceat; & S. Aug. lib. 21. de Ciuit. a. 10. hoc tanquam certum affirmat; & huic veritati communiter subscribunt sancti Patres.

Quòd autem ab illo igne dæmones torqueantur, constat ex scriptura. S. Matth. 25. vbi Christus Dominus dicit

cit ignem inferni paratum esse diabolo, & angelis eius; & Apoc. 20. dicitur diabolus in stagnum ignis missus, ubi cum bestia & pseudo propheta in aeternum cruciandus est: constat etiam ex sanct. Greg. & sanct. Aug. locis supra citatis, in quibus asserunt, non tantum corpora reproborum hominum, sed & illorum animas ab inferorum igne torqueri; eadem autem est ratio demonum.

Quæres, quomodo ille ignis, cum sit corporeus, in demones, qui puri spiritus sunt, agere possit, illosque torquere? Variæ sunt super hac re Theologorum sententiæ: alij siquidem existimant, demones ab igne torqueri, in quantum ab illo detinentur, illique diuina virtute sunt alligati; vnde à S. Iuda in epist. canonica dicuntur demones *vinculis aeternis sub caligine referuari*. Alij dicunt, eos ab igne torqueri non tantum, quia eo detinentur, & alligantur, sed præterea ex eo, quod illum tanquam sibi maxime disconueniens, & nociuum apprehendunt, dum se ab illo in aeternum detinendos continuo cogitant, nec ab illa cogitatione desistere possunt. Alij arbitrantur ex illa detentione in ijs (Deo ita volente) oriri tristitiam ac molestiam ei similem, quam hominis animus ex actuali sui corporis combustione experiretur. Alij docent, ipsum ignem per qualitatem aliquam supernaturalem ipsi à Deo inditam realiter agere in demones, ipsisque dolorem & cruciatum incutere. Verum quamuis hæc omnia probabiliter dici possint, certissima tamen omnium videtur esse sententia illa, quæ nihil certi hac in re definiri posse asserit; vnde S. Aug. loco supra citato post multa super hac questione subtilissimè disputata tandem sapientissimè concludit, *spiritus illos incorporeos penâ corporalis ignis affici, veris quidem sed tamen miris, & ineffabilibus modis.*

Dicendum 2. pœnas demonum, sicut & damnatorum hominum fore aeternas. Huic veritati, quæ de fide est, oppositus olim fuit error Origenis, qui (vt refert Nicephorus Lib. 17. hist. Ecc. c. 27. & 28.) existimauit hominum damnatorum, ipsorumque etiam demonum tormenta finem aliquando esse habitura.

Re-

Refellitur hic error, & nostra assertionis veritas probatur 1. ex scriptura S. Matth. c. 25. vbi Christus Dominus refert hæc verba, quæ in extremo iudicio aduersus reprobos prolaturus est; *Discedite a me maledicti in ignem æternum, qui paratus est Diabolo, & angelis eius; ex quibus verbis, cum constet, ignem illum esse æternum, sequitur, illius pœnam fore quoq; æternam iuxta id, quod subiungit: Abiit hi in supplicium æternum: 2. ad Theff. 1. de reprobis dicitur quod Pœnas dabunt in interitum æternas: & S. Iud. in epist. can. dicit angelos reprobos, vinculis æternis sub caligine referuari: & 1. cor. 20. dicitur, quod Diabolus missus est in stagnum ignis & sulphuris, ubi cruciabitur in secula seculorũ.*

Probatur 2. ex Conc. Lateran. sub Innocentio III. cap. 1. de fide cath. in quo expressè definitum est reprobos & malos cum diabolo pœnam perpetuam subituros esse.

Probatur 3. ex S. Aug. lib. de fide & operibus a. 15. vbi de reproborum damnatione loquens, *Erit, inquit, æterna eorum combustio, sicut & ignis æternus: & S. Ambr. lib. 7. in Luc. vbi hæc verba Is. 66. (Vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguetur.) de æternis damnatorum supplicij exponit.*

Quæres, quâ ratione pœna æterna demonibus iustè infligatur, cum illorum peccatum fuerit quasi momentaneum? Resp. id iustissime fieri tam respectu demonum, quàm etiam hominum reproborum; tum quia (vt ait S. Aug. Lib. 21. de Ciuit. c. 12. *Ille dignus est æterno malo, qui hoc in se pererit bonum, quod esse posset æternum;* tum etiam quia (vt dicit S. Thom. in Supp. quæst. 99. art. 1.) pœna peccati taxatur secundùm dignitatem eius, in quem peccatur; vnde maiori pœnâ dignus esset, qui percuteret alapâ principem ac regem, quàm si cuiusque alteri priuato hanc iniuriam irrogaret: atqui siue diabolus, siue homo mortaliter peccans, contra Deum infinitâ maiestatis, & excellentiæ peccat, eiusque honori summam (quantum in ipso est) infert iniuriam, dum in creatura per peccatum finem vltimum constituit: ergo infinitâ pœnâ.

pœnâ dignus est. Cùm autem creatura, quæ in se finita est, pœnam secundum intensiorem acerbitatis infinitæ ferre non possit, pœna secundum durationem temporis infinita illi subeunda est, quæ proinde iustè à Deo illis infligitur. Tum denique quia (vt ait S. Greg. lib. 4. Dial. c. 44.) *ad magnam iudicantur iustitiam pertinet, vt nunquam careant supplicio, qui in hac vita nunquam voluerunt carere peccato;* qui enim in peccatum mortale propriâ voluntate labitur, se in eum statum iniustitiæ redigit, ex quo proprijs viribus eum nusquam in æternum poterit; vnde ex hoc ipso, quod vult peccare, vult consequenter in peccato per totam æternitatem manere; quare iustè à Deo peccator non solum ob actionem peccati, sed præsertim ob voluntatem in peccato permanendi, quæ (sicut dictum est) in æternum protenditur, pœnâ interminabili & æternâ plectitur.

SECTIO V.

Qua sit demonum conditio quoad intellectum, & voluntatem.

Questionis propositæ sensus est, an intellectus demonum ita sit obcæcatus, vt nullam amplius habeat veritatis cognitionem; an item eorum voluntas omnino sit obstinata in malo, & quæ sit illius obstinationis causa.

Quod spectat ad intellectum; obseruandum est duplicem esse cognitionem veritatis, vnam speculatiuam, alteram practicam; & vtramque rursus esse, vel naturalem, vel supernaturalem. Hæc obseruatione suppositâ

Dicendum 1. cognitionem speculatiuam naturalem integram in demonibus post peccatum mansisse, neque vilo modo fuisse diminutam. Ita S. Thom. 1. p. q. 64. a. 1. cuius ratio est, quia in demonibus post lapsum dona omnia naturalia integra remanserunt, vt docet S. Dion. de diu. nomin. cap. 4. & S. Aug. lib. 2. de Gen. ad litt. c. 17.

Dicen-